Είναι ιδιαίτερη τιμή και χαρά για μένα να φιλοξενώ στο ιστολόγιο των *«Φίλων Της Λογοτεχνίας»* την αξιαγάπητη, γλυκύτατη και πολυαγαπημένη συγγραφέα Ρένα Ρώσση – Ζαΐρη. Παρά το υπερφορτωμένο πρόγραμμα και τις αναρίθμητες υποχρεώσεις της δέχθηκε να απαντήσει εκτενώς στο ερωτηματολόγιό μου με αφορμή το πιο πρόσφατο, φετινό μυθιστόρημά της *«Στην Αγκαλιά Του Ήλιου»*, αλλά και την τηλεοπτική μεταφορά του πολύ επιτυχημένου, περσινού βιβλίου της *«Δίδυμα Φεγγάρια»* στην μικρή οθόνη από την τηλεόραση του ΑΝΤ1.

Η πολυγραφότατη συγγραφέας απάντησε εκ βαθέων στις πολυάριθμες ερωτήσεις μου με τον γνωστό, τρυφερό και γλαφυρό τρόπο της, που την έχει κάνει να ξεχωρίσει. Άνθρωπος βαθιά καλλιεργημένος, δοτικός, ευγενικός, ζεστός και καταδεκτικός μας μιλάει για όσα αφορούν την εκτενέστατη συγγραφική πορεία της, τα ερεθίσματα που την οδηγούν στη δημιουργία κάθε έργου της, τα μηνύματα που θέλει να *'περάσει'* στους αναγνώστες της, ενηλίκους και παιδιά, αλλά και την προσωπική της άποψη και θεώρηση του λογοτεχνικού κόσμου με βάση τα προσωπικά της βιώματα και θέσεις.

Την ευχαριστώ θερμά για τον χρόνο που διέθεσε σε αυτή την ξεχωριστή συνέντευξη, της εύχομαι ολόψυχα καλή επιτυχία σε κάθε έργο της και σας προσκαλώ να την διαβάσετε ώστε να γνωρίσετε κι εσείς λίγο καλύτερα την εξαίρετη συγγραφέα Ρένα Ρώσση – Ζαΐρη!

1) Αγαπητή κ. Ζαΐρη, μας έχετε ήδη χαρίσει δέκα εξαιρετικά μυθιστορήματα για ενηλίκους, με διαφορετική θεματολογία το καθένα, και πάνω από εκατόν πενήντα βιβλία για παιδιά. Αξιοζήλευτο, ομολογουμένως έργο για κάθε λογοτέχνη. Ποιό ήταν το έναυσμα για την ενασχόλησή σας με τον κόσμο της λογοτεχνίας και το αντικείμενο της συγγραφής;

Πρώτα απ' όλα να σας ευχαριστήσω θερμά για τα πολύτιμα για μένα λόγια σας. Αν θέλετε να σας εξηγήσω πώς βούτηξα στον κόσμο της γραφής, θα πρέπει να ξέρετε πως μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι, που πριν καλά καλά προλάβει να γνωρίσει τη μαμά του, εκείνη έφυγε για ένα ταξίδι χωρίς γυρισμό... Για πολλά χρόνια η μικρή, στην προσπάθειά της να νιώσει τη μητρική αγάπη, την τρυφερότητα και την ασφάλεια, που τόσο πολύ της έλειπε, έκλεινε τα μάτια κι έφτιαχνε με τη φαντασία της μια ολοζώντανη μητέρα, να της χαμογελάει, να την αγκαλιάζει σφιχτά και να της φτιάχνει τις τηγανιτές πατάτες που τόσο πολύ λάτρευε.

Τα χρόνια περνούσαν, όμως η μικρή Ρένα, όπως την φώναζαν, αρνιόταν πεισματικά να μεγαλώσει. Δεκαεννέα ετών μόλις, γίνεται η ίδια για πρώτη φορά μητέρα, για να βιώσει και πάλι την παιδική της ηλικία, αυτή τη φορά όπως ακριβώς την ονειρευόταν, μέσα απ' το δικό της παιδί. Ήταν η ίδια αυτή ενδόμυχη ανάγκη που την ώθησε να σπουδάσει παράλληλα

νηπιαγωγός. Μέχρι που τα συναισθήματα άρχισαν να «ξεχειλίζουν» από μέσα της, βρίσκοντας τελικά διέξοδο στο χαρτί και τις λέξεις...
Και για να ενώσουμε το παραμύθι με τις αλήθειες της ζωής, η συγγραφή, δεν αποτελούσε, ούτε αποτελεί για μένα μια επαγγελματική επιλογή, αλλά μια βαθιά ανάγκη έκφρασης του εσωτερικού μου κόσμου. Σπούδασα παιδαγωγική και παιδική ψυχολογία και οι σπουδές αυτές πιστεύω πως με έχουν βοηθήσει στην κατανόηση των ηρώων μου. Το πολύτιμο μυστικό είναι να ξέρεις πως ακόμα και οι ενήλικες είναι «μεγάλα παιδιά», πως κάποιος πρέπει να τους θυμίσει τη χαμένη, αλλά τόσο πολύτιμη αθωότητά τους, το ξεχασμένο τους χαμόγελο, αυτό που κάνει να φαίνονται όλα ωραία...
Γράφω είκοσι πέντε χρόνια συνέχεια. Η γραφή ήταν και είναι, η ίδια μου η ανάσα.

2) Από πού αντλείτε την έμπνευση για κάθε έργο σας και για κάθε χαρακτήρα και πόσο δύσκολο είναι να συγκεντρώσετε τις απαραίτητες πληροφορίες, όταν αυτές απαιτούνται, ώστε να συνδυάσετε τυχόν ιστορικά γεγονότα, τόπους και μυθοπλασία στα βιβλία σας;

Ό,τι κι αν γράφω, ό,τι κι αν σκεφτώ, αφετηρία έχει την εποχή που ζω και τις ανάγκες της. Χρειάζομαι μια πρόταση, μια ιδέα, κάτι να με βοηθήσει να ξεκινήσω το ταξίδι. Παρέα με τους ήρωες βιώνω καταστάσεις, γίνομαι κομμάτι τους. Προσπαθώ να «μιλήσω» στις καρδιές των αναγνωστών, καταθέτω την ψυχή μου. Την έμπνευσή μου την αντλώ από προσωπικές μου εμπειρίες, από ιστορίες που φτιάχνω με τη φαντασία μου, αλλά και από ιστορίες αληθινές. Κι ύστερα αρχίζει ένα ταξίδι αναζήτησης πληροφοριών που διαρκεί μήνες. Μοιάζει σαν να προσπαθώ να λύσω ένα πρόβλημα, αναζητώντας ιστορικά γεγονότα, τόπους, ενδυμασίες, ήθη και έθιμα, συνήθειες και τόσα άλλα. Κι όλα αυτά τα συνδυάζω με τους χαρακτήρες μου και την εποχή που ζουν.
Για παράδειγμα στους *«Μικρούς Αγγέλους»*, ένα μυθιστόρημα που λατρεύω, γιατί κρύβει μέσα του πολλές προσωπικές μου εμπειρίες, περνάει η ιστορία της πατρίδας μας από το 1955 ως τις αρχές του 1980, μέσα από τη ζωή της κεντρικής ηρωίδας της Νεφέλης. Ξανάζησα κι εγώ βήμα βήμα την περίοδο εκείνη, έμαθα τόσα πράγματα που δεν ήξερα. Από ιστορικά βιβλία, από εγκυκλοπαίδειες, από το διαδίκτυο. Στα *«Δίδυμα Φεγγάρια»* αναζήτησα στοιχεία πολλά για το Άγιο Όρος. Τρεις μήνες διάβαζα και έψαχνα για να γράψω μερικές παραγράφους. Αν δεν καταλάβαινα εγώ τον λόγο που γίνεται κάποιος μοναχός, τις συνθήκες που ζει, πώς θα μπορούσα να το αποδώσω σωστά;

3) Πιστεύετε πως ο συγγραφέας πρέπει να ταξιδεύει ώστε να έχει κάποια βιώματα από τις χώρες και τις τοποθεσίες τις οποίες, τυχόν, περιγράφει στα βιβλία του και πόσο εφικτό είναι αυτό στην πράξη κατά τη γνώμη σας; Είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο, απλά και μόνο, για την *"διεύρυνση των οριζόντων"* του;

Όταν γράφω, *«ταξιδεύω»* τους ήρωες και τις ηρωίδες μου. Για να έχει αέρα καθαρό η γραφή μου, για να χαρίσω στους αναγνώστες μου την ομορφιά της ζωής, έστω και μέσα από τα ταξίδια.
Πιότερο περπατάω στην Ελλάδα. Που κυλάει στο αίμα μου και στις προτάσεις μου. Γιατί είναι μαγεία κάθε πόλη της, κάθε νησί της. Ταξιδεύω όμως και στο εξωτερικό. Και γράφω

πάντα για τόπους που έχω πάει κι έχω βιώσει. Μυρίζω το κάθε μέρος, παρατηρώ τα χρώματά του, αφουγκράζομαι τους ήχους και τις ιδιαιτερότητές του.
Βρίσκω μαγευτικά στοιχεία παντού.
Όλα τα μυθιστορήματά μου ταξιδεύουν σε πολλά μέρη της Ελλάδας. Για παράδειγμα τα *«Δίδυμα Φεγγάρια»*, αγκαλιάζουν τη λίμνη Κερκίνη, τα Χρυσοχώραφα, τα Άνω Πορόια, τη Θεσσαλονίκη, το Άγιο Όρος, τις Σέρρες, την Πάρο, τη Σαλαμίνα, ακόμα και την Ελευσίνα. Δε χρειάζεται να κάνει μακρινά και πολυδάπανα ταξίδια ένας συγγραφέας. Αν λατρεύει τον τόπο του γράφει με αγάπη, ακόμα και για πόλεις, συνοικίες, χωριά, που θεωρούνται υποβαθμισμένα. Τίποτα όμως δεν είναι άσχημο στην πατρίδα μας. Κάθε της πέτρα, λάμπει. Κάθε δρόμος, κάθε στενό, κρύβει ιστορίες ζωής, θησαυρούς ολόκληρους.
Μου είναι αδύνατον να φανταστώ κάποιον Έλληνα να μην αγαπάει το μέρος που γεννήθηκε. Κι αν ταξιδεύω τους αναγνώστες μου, είναι γιατί τα ταξίδια είναι το πάθος μου. Ακόμα και τα συγγραφικά. Αλλά και γιατί με ιντριγκάρει η ιστορία, η ομορφιά, το παρόν και το παρελθόν σε κάθε χωριό, πόλη, νησί της πατρίδας μας. Προσπαθώ να μεταδώσω την ομορφιά γύρω μου. Να βοηθήσω τον αναγνώστη μου να χαμογελάσει με το κάθε τι. Ακόμα και με τις ηλιαχτίδες, το κελάηδημα ενός πουλιού, τα χρώματα ενός λουλουδιού. Ναι, σίγουρα η ζωή δεν είναι παράδεισος. Μπορεί όμως να μοιάσει με ένα τεράστιο λούνα παρκ συναισθημάτων, με ένα αέναο ταξίδι ομορφιάς.
Αρκεί να το θέλουμε...
Κάπου είχα διαβάσει πως οι τόποι που γεννηθήκαμε, μεγαλώσαμε, ή απλά ζούμε, γίνονται σιγά σιγά κομμάτια του ίδιου μας του εαυτού, διαμορφώνουν τον χαρακτήρα μας, πλουτίζουν τη ζωή μας, τη γεμίζουν φως. Και τι ποιο υπέροχο για έναν συγγραφέα να προσπαθεί να αποκρυπτογραφεί εκτός από τον χαρακτήρα του ήρωά του και τον ίδιο του τον τόπο;

4) Έχετε συμπεριλάβει ποτέ στα βιβλία σας κάποια προσωπικά σας βιώματα; Πόσο εύκολο, ή επώδυνο ήταν αυτό και πόσο εφικτή ήταν η αντικειμενική προσέγγισή τους συγγραφικά;

Δεν υπάρχει μυθιστόρημα που έχω γράψει που να μην περιέχει κομμάτια της ζωής μου, λόγια ανθρώπων που αγαπώ, πράξεις κι ακούσματα που πίστευα πως έχω ξεχάσει στο διάβα της ζωής. Κι όλα αυτά μαζί ανακατεμένα με τη φαντασία κι όλα αυτά μαζί ένα με μένα. Δεν μπορώ να γράψω χωρίς να νιώσω, με όλη τη σημασία της λέξης. Γιατί τότε δε θα νιώσει τίποτα κι ο αναγνώστης. Δεν το αρνούμαι, είναι επώδυνο πολλές φορές, αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Πιστεύω πως επειδή έχουν περάσει χρόνια, το προσεγγίζω αντικειμενικά. Ή τουλάχιστον το παλεύω.
Ξεχειλίζουν όλα τα μυθιστορήματά μου από κομμάτια του εαυτού μου, αναμνήσεις χαρούμενες και πονεμένες, στοιχεία της προσωπικότητάς μου, της ίδιας της ζωής μου ακόμα. Αν διαβάσετε το *«Κόκκινο Κοράλλι»*, η ηρωίδα, η Μελίνα, μέχρι τα πέντε της χρόνια ζει τη δική μου ζωή. Στους *«Μικρούς Αγγέλους»*, ένα γράμμα που γράφει μια από τις ηρωίδες, είναι το γράμμα που θα ήθελα κι εγώ να πάρω στα χέρια μου από τη δική μου μητέρα... Κι ύστερα η γιαγιά η Αγγελική, στο ίδιο βιβλίο, η γιαγιά με το περήφανο βλέμμα που θυμάται χαμένες πατρίδες, είναι η δική μου η γιαγιά, η Άρτεμη.

Ναι, τελικά σε κάθε μυθιστόρημά μου, αποτυπώνω στοιχεία, του εαυτού μου, αλλά και αγαπημένων μου προσώπων.

5) Στα βιβλία σας έχετε καταπιαστεί, κυρίως, με θέματα κοινωνικού και ερωτικού περιεχομένου. Πιστεύετε πως το επιστημονικό υπόβαθρο είναι απαραίτητο για τη συγγραφή ενός βιβλίου, ή αρκεί το έμφυτο συγγραφικό ταλέντο, η φαντασία και οι εμπειρίες του συγγραφέα;

Οι παιδαγωγικές μου σπουδές, όλες οι σπουδές μου πάνω στο παιδί, με βοηθούν αφάνταστα όταν γράφω για ενήλικες. Γιατί γίνομαι ένα με τους χαρακτήρες, χώνομαι στην προσωπικότητά τους, στα πολύτιμα παιδικά τους χρόνια που αποτελούν τη βάση της προσωπικότητάς μας. Όποιος έχει ασχοληθεί επαγγελματικά με το παιδί, ξέρει πως ό,τι είμαστε, ό,τι νιώθουμε, το πώς βιώνουμε τον ίδιο τον κόσμο εξαρτάται από την παιδική μας ηλικία, από τη αγάπη και την ασφάλεια που έχουμε εισπράξει. Κάθε ανασφάλειά μας, κάθε φόβος κι άγχος που δε βρήκαν ασφαλές καταφύγιο, έχουν αντίκτυπο στην ενήλικη ζωή μας. Οι ίδιες οι διαπροσωπικές μας σχέσεις εξαρτώνται από τη συμπεριφορά των γονιών μας. Πιστεύω πως για τη συγγραφή ενός βιβλίου όλα όσα αναφέρετε παίζουν σπουδαίο ρόλο και ταυτόχρονα δεν παίζουν κανένα ρόλο. Γιατί η συγγραφή πρώτα απ' όλα και πάνω απ' όλα, είναι βουτιά στα συναισθήματα, είναι μαγεία, είναι άγγιγμα ψυχής... Ο συγγραφέας πρέπει να αφουγκράζεται τι ζητάει η ψυχή του αναγνώστη του. Με οδηγό τον προσωπικό του «Οδυσσέα» να ψάχνει μια Ιθάκη που θα λυτρώσει τους αναγνώστες του, να κεντάει με αισιοδοξία κι ελπίδα την κάθε του σελίδα.
«Δεν πρέπει να τελεύει το μεροκάματο ο συγγραφέας, δεν πρέπει να μαζεύει τα σύνεργά του, αν δεν είναι σίγουρος πως δεν έχει ακουμπήσει έστω κι ένα λιθαράκι, για να χτιστεί πάνω στην άβυσσο ένα νησί...» όπως ακριβώς λέει και ο λατρεμένος Νίκος Καζαντζάκης.

6) Υπάρχει κάποιο μοτίβο ως προς το πότε σας *"επισκέπτεται"* η συγγραφική σας έμπνευση; Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ώρα, διάθεση, ή τόπος ίσως, που να σας προδιαθέτει να γράψετε, ή είναι κάτι που *"ρέει"* αβίαστα από μέσα σας συνέχεια;

Γράφω την ώρα που κοιμάμαι, την ώρα που περπατάω στους δρόμους, την ώρα που κάνω τις δουλειές του σπιτιού. Γράφω με το μυαλό μου. Από τη στιγμή που αρχίζουν να χτίζονται μέσα μου οι ήρωες για να ξεκινήσει κάποιο καινούργιο μυθιστόρημα, μεταμορφώνομαι στην ίδια την ηρωίδα μου, *«ζω»* τη δική της ζωή. Μπαίνω στο πετσί της, πονάω, χαίρομαι, κλαίω, γελάω μαζί της. Ακόμα και να μη ταυτίζεται η προσωπικότητά μου με αυτή των ηρώων μου, είναι όλοι τους κομμάτι του εαυτού μου. Γράφω σε πρώτο πρόσωπο, πιάνω από το χέρι κάθε αναγνώστη μου και αρχίζουμε να ταξιδεύουμε.
Ναι, η γραφή μου θυμίζει ποτάμι που ρέει. Αυτό για το οποίο παλεύω συνέχεια, νύχτα μέρα, είναι να συμπαρασύρω τους αναγνώστες μου, να τους ενώσω με τους ήρωες και τα συναισθήματά τους. Να τους βοηθήσω να τους νιώσουν, να τους καταλάβουν, να τους υπερασπιστούν.
Να γίνουν ήρωες στη θέση των ηρώων μου.

Δεν έχω συγκεκριμένη ώρα που κάθομαι μπροστά από τον υπολογιστή μου, που παλεύω να μετατρέψω τα συναισθήματα σε λέξεις. Μου αρέσει όμως περισσότερο να γράφω τις πρωινές ώρες.

7) Όταν ολοκληρώνετε ένα νέο μυθιστόρημά σας αρκείστε στη δική σας μόνο γνώμη και αξιολόγηση, πριν προχωρήσετε στην έκδοσή του, ή αναζητάτε πρώτα την άποψη κάποιου οικείου σας προσώπου του οποίου την κρίση εμπιστεύεστε;

Ο άντρας μου, είναι ο πρώτος που διαβάζει ολοκληρωμένο το μυθιστόρημα πριν πάρει τον δρόμο του για τις εκδόσεις Ψυχογιός. Με κρίνει με αυστηρή ματιά κι αυτό με βοηθάει πολύ, τον εμπιστεύομαι απόλυτα. Τα παιδιά μου προτιμούν να διαβάζουν ό,τι γράφω όταν πια έχουν εκδοθεί τα βιβλία.

8) Από τα δέκα μυθιστορήματά σας για ενηλίκους υπάρχει κάποιο το οποίο ξεχωρίζετε, στο οποίο ίσως έχετε μεγαλύτερη αδυναμία και γιατί; Θα θέλατε να μας πείτε λίγα λόγια για το καθένα και, γιατί όχι, την ιστορία *"πίσω από την ιστορία"* του καθενός;

Ξεχωρίζω το *«Αγαπώ Θα Πει Χάνομαι»*, που εκδόθηκε το 2010, από τις εκδόσεις Ψυχογιός, γιατί ήταν η πρώτη φορά που άφησα ελεύθερη την Ρένα των ενηλίκων να γίνει ένα με τη Ρένα των παιδιών. Ως εκείνη τη στιγμή τα διαχώριζα. Ώσπου δεν άντεξα άλλο κι ελευθερώθηκα. Μίλησα για την αγάπη, την αγάπη που είναι ο μόνος δρόμος στη ζωή μας. Κι αυτή η αγάπη ξαναγύρισε σε μένα, μέσα από τον ενθουσιασμό των αναγνωστών.
Για να το γράψω, πέρασε από τον νου μου μια απλή σκέψη. Κι ύστερα μια ερώτηση. Μια τόσο δύσκολη ερώτηση, που για να την απαντήσει κανείς πρέπει πρώτα να ψάξει βαθιά μέσα στην καρδιά του, μέσα στην ψυχή του την ίδια.
Τι είναι η αγάπη; Γιατί τη χρειαζόμαστε τόσο πολύ; Κι αν δεν έχουμε αγαπήσει κι αν δε μας έχουν αγαπήσει ποτέ, τι μπορούμε να πάθουμε; Πώς θα καταντήσει η ζωή μας; Οι καλές πράξεις, οι κακές πράξεις, όλες οι πράξεις μας, έχουν σχέση μαζί της; Κι αν, ναι, γιατί;
Τι είναι επιτέλους αυτό που ονομάζουμε αγάπη; Γιατί μερικοί άνθρωποι μπορούν να πουν τόσο εύκολα το ρήμα «σε αγαπώ» κι άλλοι δεν τολμούν να το εκφράσουν; Τι κρύβει μέσα του το συναίσθημα της αγάπης; Πώς εκφράζεται; Φτάνει μόνο να ξεστομίσεις το περιβόητο ρήμα; Μήπως πρέπει να το δείξεις και με τις πράξεις σου; Κι αν όχι, γιατί; Και γιατί είναι τόσο σημαντική η αγάπη; Αν απουσιάζει; Αν δεν έχει δηλώσει ποτέ παρούσα;
Θέλοντας να απαντήσω στο ερώτημά μου, θέλοντας να βασανίσω τον ίδιο τον εαυτό μου, έχτισα με τα μάτια της φαντασίας μου μια οικογένεια. Κι ένα σπιτικό. Ένα σπιτικό της αδιαφορίας. Μια οικογένεια χωρίς αγάπη. Παιδιά που μεγαλώνουν χωρίς να ξέρουν τι είναι η αγάπη.
Από την εμπειρία μου, τόσα χρόνια με τα παιδιά, ως παιδαγωγός, ξέρω καλά πως η αγάπη διδάσκεται. Όπως και το περπάτημα, όπως και η ομιλία, όπως το ποδήλατο, ας πούμε, όπως αμέτρητα άλλα...
Γρατσούνισα, λοιπόν, την ψυχή μου και δημιούργησα το *«Αγαπώ Θα Πει Χάνομαι»*. Τον τίτλο του τον δανείστηκα από το συγγραφέα που λατρεύω, τον Νίκο Καζαντζάκη. Και

προσπάθησα να αποδείξω πως όταν αγαπάς πραγματικά χάνεσαι, πως η αγάπη, σε όλες της τις μορφές, δεν έχει όρια…
Όμως, στ' αλήθεια πιστεύω πως ένα από τα δυσκολότερα μυθιστορήματα που έχω γράψει ως σήμερα είναι τα *«Δίδυμα Φεγγάρια»*. Γιατί έπρεπε να «μιλήσω» για την αληθινή ιστορία μιας γυναίκας. Μιας γυναίκας που έκανε το μοιραίο λάθος να πουλήσει το ένα της παιδί. Είναι τόσες οι ίντριγκες, τόσες πολλές οι ανατροπές μέσα σε αυτό το μυθιστόρημα. Ήταν βαρύ φορτίο στους ώμους μου. Κι ένιωθα να κρατώ στα χέρια μου τον μίτο της Αριάδνης, να προσπαθώ να ξεφύγω από έναν λαβύρινθο με βάσανα, χαρές, λάθη, λάθη πολλά…
Όσο και να τρέχουν για να ξεφύγουν όμως οι ήρωες μέσα στα *«Δίδυμα Φεγγάρια»* κάποτε ανταμώνουν. Όσα ψέματα κι αν ειπωθούν, όσα λάθη κι αν γίνουν στην πορεία της ζωής, κάποτε η αλήθεια λάμπει. Κι εδώ η αλήθεια είναι αδυσώπητη. Είναι τρομαχτική.
Ενώνει τα δύο κορίτσια. Ενώνει τις ζωές τους. Με έναν τρόπο ανατριχιαστικό. Με ένα τρόπο αντάξιο της ίδιας της, της φαντασίας.
Γιατί τη ζωή και τα τερτίπια της, δεν μπορεί να τα συναγωνιστεί κανένας. Ούτε ο πιο ευφάνταστος συγγραφέας, όπως ακριβώς μου έλεγε πάντα η γιαγιά μου η Άρτεμη.

9) Η συγγραφέας Ρένα Ρώσση – Ζαΐρη βρίσκει το χρόνο να διαβάζει και για δική της ευχαρίστηση και όχι μόνο για έρευνα πάνω σε κάποιο μελλοντικό βιβλίο της; Εφόσον συμβαίνει αυτό, ποιό είδος λογοτεχνίας προτιμάτε περισσότερο ως αναγνώστρια και γιατί;

Γεννήθηκα μέσα στα βιβλία. Ο πατέρας μου, ο Νικόλαος Ρώσσης, ήταν εκδότης. Είχε τις εκδόσεις Ρώσση. Πίστευε πως το βιβλίο είναι ένα παράθυρο στον κόσμο. Από μικρούλα με έμαθε να διαβάζω, να ζω διαβάζοντας. Είναι τόσοι πολλοί οι Έλληνες και οι ξένοι συγγραφείς που προτιμώ. Είμαι η καλύτερη πελάτισσα των βιβλιοπωλείων. Τα βιβλία που μου αρέσουν είναι κοινωνικά, αστυνομικά, ιστορικά, ψυχολογικά, με βοηθούν να σκέφτομαι, με βοηθούν να ζω. Αμέτρητα είναι. Περισσότερο απ' όλα προτιμώ τα μυθιστορήματα. Λατρεύω όμως και την αστυνομική λογοτεχνία, διαβάζω και πολλά ιστορικά βιβλία. Όταν ένας συγγραφέας γράφει με την καρδιά του, δεν μπορώ να του αντισταθώ!

10) Ποιά είναι τα αγαπημένα σας βιβλία και συγγραφείς; Θεωρείτε ότι έχετε δεχθεί επιρροές από κάποιους ομότεχνούς σας, έλληνες ή ξένους, σύγχρονους ή κλασσικούς, στο δικό σας τρόπο γραφής, ύφους ή θεματολογίας;

Με έχει επηρεάσει απίστευτα ο λατρεμένος μου συγγραφέας και φιλόσοφος για μένα, ο Νίκος Καζαντζάκης, ο αγαπημένος μου ποιητής ο Οδυσσέας Ελύτης και φυσικά ο Λέο Μπουσκάλια, για τα μοναδικά ταξίδια αγάπης του. Αυτό τον καιρό διαβάζω έναν αγαπημένο μου ξένο συγγραφέα, τον Κεν Φόλετ. Ταξιδεύω στην τριλογία του *«Αιώνας»*, ένα ιστορικό έπος, που ακολουθεί την ιστορία πέντε οικογενειών στο πέρασμα του 20ου αιώνα.
Θα μου επιτρέψετε να μην αναφέρω Έλληνες συγγραφείς, είναι τόσοι πολλοί, δε θέλω να πληγώσω κανένα. Όσο για τις επιρροές που έχω ή δεν έχω δεχτεί; Δεν μπορώ να σας απαντήσω εγώ. Θα πρέπει να ρωτήσετε τους αναγνώστες μου.

11) Από την ελληνική και παγκόσμια λογοτεχνία υπάρχει κάποιο βιβλίο το οποίο έχετε λατρέψει και το οποίο *"ζηλεύετε"* ως λογοτεχνικό έργο και το οποίο θα θέλατε, ή ονειρεύεστε να έχετε συγγράψει εσείς;

Κάποια στιγμή διάβασα ένα βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη. Και τότε ήρθα για πρώτη φορά σε επαφή με ένα πρότυπο συγγραφέα, ένα πρότυπο ανθρώπου. Σιγά σιγά άρχισα να τον ανακαλύπτω, να καταλαβαίνω πως ο Νίκος Καζαντζάκης, αυτός ο ταξιδιώτης του πνεύματος, δεν ήταν απλά ένας συγγραφέας. Ήταν πάνω από όλα φιλόσοφος. Όπου πήγαινε, κρατούσε πάντα ανάμεσα στα δόντια του σαν φύλλο δάφνης, την Ελλάδα, όπως διαλαλούσε με περηφάνια κι εκείνος. Κάθε του πρόταση αποτελεί βιβλίο ολόκληρο. Αγάπησε τον άνθρωπο, λάτρεψε την ελληνική γη, υπήρξε κατά τη γνώμη μου ο μεγαλύτερος Έλληνας συγγραφέας των νεωτέρων χρόνων. Είναι διαχρονικός, θα παραμείνει πάντα επίκαιρος.
Έχω μάθει τόσα πράγματα για τον εαυτό μου, περπατώντας στις σελίδες των βιβλίων του. Ένιωσα περήφανη που είμαι Ελληνίδα, ένιωσα τις σημαίνει ελευθερία, τι σημαίνει χαρά της ζωής.
Του χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ, γιατί προσπαθώ να αντικρίζω τη ζωή, ακολουθώντας τη συμβουλή του: *«Έχεις τα πινέλα, έχεις τα χρώματα, ζωγράφισε τον παράδεισό σου και μπες μέσα»*.
Οπότε, φυσικά θα ήθελα να είχα γράψει όλα, μα όλα, τα δικά του βιβλία!

12) Πιστεύετε πως οι συγγραφείς οφείλουν να προβληματίζουν τους αναγνώστες *"κεντρίζοντας"* τη σκέψη τους, ή ο σκοπός των βιβλίων τους θα έπρεπε να είναι καθαρά και μόνο ψυχαγωγικός; Εσείς, ποιά μηνύματα επιδιώκετε να *"περάσετε"* στους αναγνώστες σας και σε ποιό είδος αναγνωστικού κοινού, συνήθως, απευθύνεστε μέσα από το συγγραφικό έργο σας;

Ο συγγραφέας οφείλει να κεντρίζει τη σκέψη, να γράφει υπηρετώντας κάποιον στόχο, να προσπαθεί να φτάσει στη λύτρωση. Ακόμα και να *«παίζει»* με τους ήρωές του, για να μη βαρεθεί ποτέ, ούτε εκείνος ούτε ο αναγνώστης του. Και φυσικά να είναι αληθινός. Να καταθέτει την ίδια την ψυχή του στην υπηρεσία της γραφής. Να προσπαθεί να κεντάει λέξεις που γεννιούνται στην καρδιά, να σμίγει τη φαντασία με την αλήθεια. Να κόβει την ανάσα του αναγνώστη του.
Μέσα από κάθε μου βιβλίο προσπαθώ να περάσω το μήνυμα πάνω στο οποίο στηρίζεται η ίδια μου η ζωή: πως η αγάπη είναι ο μόνος δρόμος. Και δε βάζω ταμπέλες στους αναγνώστες μου. Δεν υπάρχει ένα ιδιαίτερο είδος κοινού στο οποίο απευθύνομαι. Γράφω για όλους τους ανθρώπους για όλους τους Μικρούς Αγγέλους της ζωής μου.

13) Θεωρείτε ότι ο συγγραφέας θα πρέπει να ασχολείται με διαφορετικά είδη λογοτεχνίας και να πειραματίζεται θεματολογικά, ρισκάροντας το υπάρχον αναγνωστικό του κοινό, ή θα όφειλε να εμμένει στο είδος που τον έχει καθιερώσει;

Όπως δεν υπάρχουν ταμπέλες στους αναγνώστες πιστεύω πως δεν υπάρχουν ταμπέλες και στη γραφή. Γιατί η γραφή δεν είναι επάγγελμα. Είναι ελευθερία!
Μπορείς να γράψεις ό,τι κι αν θέλεις, ό,τι κι αν αναζητάει η ψυχή σου. Γράφω μυθιστορήματα, ποιήματα, βιβλία για γονείς, βιβλία παιδικά. Ίσως στο μέλλον ασχοληθώ και με την αστυνομική λογοτεχνία. Ο συγγραφέας είναι ελεύθερος. Αν αρχίσει τις μιζέριες, αν εμμένει στο είδος που τον έχει καθιερώσει για να είναι αρεστός, έχει στα σίγουρα χάσει το παιχνίδι της μαγείας.

14) Είχατε κάποιους *"ενδοιασμούς"* όταν αποφασίσατε να δώσετε το πρώτο σας βιβλίο προς έκδοση; Αγωνιούσατε ως προς την αποδοχή που θα τύχαινε από το αναγνωστικό κοινό; Η θεματολογία των περισσοτέρων βιβλίων σας, πιστεύετε πως παίζει τον δικό της ρόλο στην αποδοχή αυτή;

Όταν εκδόθηκε το πρώτο μου βιβλίο για ενήλικες, ναι, δίσταζα. Ναι, είχα άγχος. Ένα από τα ελαττώματα μου είναι η ανασφάλεια. Παλεύω να την αποβάλλω. Όμως το άγχος της πρώτης φοράς, το άγχος του καλλιτέχνη πριν εμφανιστεί στη σκηνή, το έχω κάθε, μα κάθε φορά που εκδίδεται κάθε καινούργιο μου βιβλίο. Μέχρι να το πάρουν στην αγκαλιά τους, οι αναγνώστες μου, μέχρι να μου γράψουν τα σχόλιά τους.
Στην αποδοχή των βιβλίων μου, πραγματικά δεν ξέρω αν παίζει ρόλο η θεματολογία, οι ίδιες οι ιστορίες, οι ανατροπές, το στιλ της γραφής μου. Ίσως το σπουδαιότερο να είναι πως είμαι αληθινή, πως γρατσουνίζω την ψυχή μου, πως σέβομαι απόλυτα τον αναγνώστη μου.

15) Θεωρείτε πως η πραγματικότητα μπορεί να αποτελέσει πηγή έμπνευσης για ένα συγγραφέα και, ειδικότερα, οι τόσο δύσκολες καταστάσεις που βιώνουμε τελευταία στην πατρίδα μας;

Η γραφή ήταν και είναι η ίδια η ανάσα μου. Είναι, όμως, ποτέ δυνατόν να μην με επηρεάζει η εποχή μας; Ό,τι κι αν γράφω, ό,τι κι αν σκεφτώ, αφετηρία έχει την εποχή που ζω και τις ανάγκες της…
Θέτω πάντοτε έναν στόχο. Που αποτελεί την πηγή της έμπνευσής μου. Το 2010 έγραψα για την αγάπη. Που είναι ο ένας και μοναδικός δρόμος της ζωής, που είναι ο λόγος για τον οποίο ήρθαμε σε αυτή τη γη. Κι έτσι γεννήθηκε το *«Αγαπώ θα πει χάνομαι»*. Και μετά με στόχο την αλήθεια, δημιούργησα το *«Κόκκινο Κοράλλι»*. Ήταν το 2011, μια χρονιά που είχαμε όλοι απογοητευτεί από τα ψέματα, τα ψέματα που χόρευαν ξέφρενα γύρω μας. Το 2012, οι *«Μικροί Άγγελοι»* ζωντάνεψαν την προσφορά και την αναζήτηση της ευτυχίας, όταν η οικονομική κρίση χτύπησε δυνατά την πόρτα μας. Κι ύστερα με στόχο την αυτογνωσία, το *«Άρωμα Βανίλιας»*, ταξίδεψε στον ίδιο τον εαυτό κάθε γυναίκας, αναζήτησε το μοναδικό της άρωμα.
Τα *«Δίδυμα Φεγγάρια»*, το περσινό μου βιβλίο, είναι μια αληθινή ιστορία, πλημμυρισμένη με τα τερτίπια της ζωής, υμνεί τον έρωτα που είναι η ανάσα του Θεού πάνω στη γη. Μέχρι που φέτος προσπάθησα να αγκαλιάσω τον ήλιο, στάθηκα τους σβησμένους ήλιους των άλλων, πάλεψα να τους φωτίσω, *«Στην αγκαλιά του ήλιου»*.
Η πραγματικότητα εμπνέει τους συγγραφείς, τους χαρίζει τη δύναμη να ταξιδέψουν τους αναγνώστες τους μακριά της, ταυτόχρονα όμως διδάσκει μέσα από τα πάθη και τα λάθη

των ηρώων και, κυρίως, βοηθάει κάθε αναγνώστη να γνωρίσει καλύτερα τον ίδιο του τον εαυτό. Και είναι πολύτιμο αυτό.

16) Η πρότερη επαγγελματική σας πείρα ως νηπιαγωγός και υπεύθυνη εκδόσεων σε διαφόρους εκδοτικούς οίκους κατά πόσο σας επηρεάζει στην αντίστοιχη τωρινή συγγραφική σας ιδιότητα; Η επαφή και οι εμπειρίες σας με τα παιδιά θεωρείτε ότι συνέβαλαν στη δημιουργία του ογκώδους έργου σας της παιδικής λογοτεχνίας;

Λέω και ξαναλέω σε κάθε μου συνέντευξη πως τα παιδιά με έμαθαν να γράφω με το μελάνι της καρδιάς μου, και... παράξενο; Να γράφω για τους ενήλικες. Να γράφω με άπειρες ανατροπές, προσπαθώντας να καταλάβω απόλυτα τον ήρωα, αφού *«γεννιέται»* στις σελίδες κάθε μυθιστορήματος και μεγαλώνει παρέα με τους αναγνώστες μου.
Όμως δεν αρκούν μόνο οι σπουδές πάνω στο παιδί που με βοηθούν στην κατανόηση των ηρώων μου, αλλά κυρίως η εμπειρία κι η επαφή μου με τα παιδιά. Τα παιδιά που αντικρίζω τόσο συχνά σε σχολεία και βιβλιοπωλεία και δεν σταματούν να χαμογελούν. Ρουφάω την ενέργειά τους, μιμούμαι την αισιοδοξία τους, την αθωότητα με την οποία αντικρίζουν τον κόσμο και τη μεταφέρω στα βιβλία των ενηλίκων. Πώς αλλιώς μπορείς να γράψεις για την αναζήτηση της ευτυχίας, που βρίσκεται κρυμμένη στη χούφτα μας, αν δεν γεμίσεις αισιοδοξία; Και πώς μπορείς να το καταφέρεις αυτό, αν δεν έρχεσαι σε επαφή με τα παιδιά;
Το πολύτιμο μυστικό είναι να ξέρεις πως ακόμα και οι ενήλικες είναι *«μεγάλα παιδιά»*, πως πρέπει κάποιος να τους θυμίσει την χαμένη, αλλά τόσο πολύτιμη αθωότητά τους, το ξεχασμένο τους χαμόγελο, αυτό που κάνει να φαίνονται όλα ωραία.
Η πρότερη ενασχόλησή μου ως υπεύθυνη έκδοσης με βοηθάει περισσότερο στην κατανόηση της έκδοσης κάθε βιβλίου. Από το χειρόγραφο, ως το ράφι του βιβλιοπωλείου. Όσο για το «ογκώδες» έργο μου πάνω στην παιδική λογοτεχνία; Δε φταίω εγώ. Η φαντασία μου, φταίει!

17) Εσείς, με την πείρα σας στον χώρο της συγγραφής, τί θα συμβουλεύατε όλους τους νέους επίδοξους συγγραφείς, που ονειρεύονται να δουν κάποτε ένα βιβλίο τους στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και, ιδιαίτερα, εν μέσω αυτής της δύσκολης οικονομικής συγκυρίας;

Τους συμβουλεύω να ξυπνάνε συναισθήματα, να *«μιλάνε»* στις καρδιές... Ένας συγγραφέας χρειάζεται να παρατηρεί τα πάντα γύρω του, να καταγράφει εικόνες, συναισθήματα, λέξεις. Να συνδυάζει τη φαντασία με τις εμπειρίες του, να μπορεί να βιώνει τα συναισθήματα των άλλων, να μην είναι εγωιστής, να ανοίγει την καρδιά και το νου στο κάθε τι, να τα μετουσιώνει με τη γραφή του. Πρώτα απ' όλα και πάνω απ' όλα, πρέπει να σέβεται το κοινό του, να πασχίζει με όλη τη δύναμη της ψυχής του να φανεί αντάξιος των προσδοκιών των αναγνωστών του. Γιατί το κοινό, *«νιώθει»*. Και για να το κερδίσεις πρέπει να καταθέτεις κομμάτια του εαυτού σου.
Όταν γεννιέται ένας συγγραφέας καρδιάς, το κοινό τον αγκαλιάζει. Γίνεται ένα μαζί του, άσχετα από οποιαδήποτε δύσκολη οικονομική συγκυρία.

18) Το πασίγνωστο και πολύ επιτυχημένο μυθιστόρημά σας *«Δίδυμα Φεγγάρια»* που αγάπησαν τόσοι αναγνώστες ετοιμάζεται να μεταφερθεί στη μικρή οθόνη από το τηλεοπτικό κανάλι ΑΝΤ1. Ποιες είναι οι σκέψεις σας γύρω από αυτό το γεγονός, έχετε άγχος, αγωνία για το τελικό αποτέλεσμα και την πιστότητα της *"μεταμόρφωσης"* του κειμένου σας σε τηλεοπτικό σενάριο, ή για τους ηθοποιούς που θα ενσαρκώσουν τους ήρωες του βιβλίου σας;

Τα *«Δίδυμα Φεγγάρια»* αποτέλεσαν έναν σταθμό στη συγγραφική μου καριέρα. Δεν είναι πια δικά μου, ανήκουν σε όλους τους αναγνώστες μου. Βούρκωσα όταν έπιασα στα χέρια μου το Βραβείο του Κοινού, φέτος την άνοιξη, έχασα τα λόγια μου πάνω στη σκηνή, από τη συγκίνηση. Γιατί τα «Δίδυμα Φεγγάρια», είναι ένα μυθιστόρημα που μιλάει για την ανάσα του Θεού πάνω στη γη, τον έρωτα. Και βραβεύτηκε από τους ίδιους τους αναγνώστες του στην κατηγορία «Ο Πιο Ερωτικός Χαρακτήρας», στα βραβεία Public.
«Νικήσαμε!» μου έγραφαν όλοι οι φίλοι και οι φιλενάδες της καρδιάς μου στο facebook. "Νικήσαμε!» και όχι, «Νίκησες!»
Κι αυτό για μένα ήταν το πολυτιμότερο βραβείο.
Ναι, θα μεταφερθεί στη μικρή οθόνη, από τον ΑΝΤ1 ΚΥΠΡΟΥ. Παραμονές Χριστουγέννων θα αρχίσει να προβάλλεται στη λατρεμένη Κύπρο και αρχές του καινούργιου χρόνου και εδώ, φυσικά στον ΑΝΤ1. Είναι τιμή για μένα που διάλεξαν το βιβλίο μου. Χοροπηδούσα από χαρά όταν το έμαθα. Οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ στις εκδόσεις Ψυχογιός, στη Make It Productions, στον Ανδρέα Γεωργίου και τον Κούλλη Νικολάου, στη Βάνα Δημητρίου, την τόσο επιτυχημένη σεναριογράφο, που πήρε στην αγκαλιά της το βιβλίο και το διασκευάζει. Και φυσικά σε όλη την οικογένεια του ΑΝΤ1 ΚΥΠΡΟΥ και του ΑΝΤ1. Ξέρω καλά πως δουλεύουν παθιασμένα για να υπάρξει ένα αποτέλεσμα που θα μας ικανοποιήσει όλους.
Σίγουρα στα *«Δίδυμα Φεγγάρια»*, θα γίνει διασκευή. Θα είναι μια σειρά βασισμένη στο βιβλίο κι όχι το ίδιο ακριβώς το βιβλίο. Όμως έτσι γίνεται πάντα σε κάθε μυθιστόρημα που ζωντανεύει στη μικρή και στη μεγάλη οθόνη. Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στη σεναριογράφο της σειράς, έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σε όλη την ομάδα. Εύχομαι κι ελπίζω να ενθουσιαστούμε όλοι με το αποτέλεσμα.

19) Κλείνοντας και, αφού σας ευχαριστήσω θερμά για την τιμή της παραχώρησης αυτής της συνέντευξης, θα ήθελα να σας ευχηθώ ολόψυχα καλή επιτυχία σε όλα σας τα βιβλία αλλά, ειδικότερα, στο πιο πρόσφατο εξαιρετικό μυθιστόρημά σας, *«Στην Αγκαλιά Του Ήλιου»*, καθώς και στην τηλεοπτική μεταφορά του best seller σας *«Δίδυμα Φεγγάρια»*, και να σας ρωτήσω για τα άμεσα συγγραφικά σας σχέδια. Τί να περιμένουμε από εσάς στο μέλλον;

Κι εγώ σας ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου για τις ερωτήσεις σας, την αγάπη σας, την εμπιστοσύνη σας σε μένα. Τιμή μου και απέραντη χαρά μου που απάντησα στις ερωτήσεις σας. Όσο για τα επόμενα συγγραφικά μου σχέδια:
Τον Ιανουάριο του 2016 θα επανακυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Ψυχογιός, το *«Βαθύ Γαλάζιο»*. Ένα από τα πιο παλιά μου μυθιστορήματα που αγαπώ πολύ. Το ξανάγραψα από την αρχή, το κανάκεψα, πριν το ακουμπήσω στην αγκαλιά σας.

Το Πάσχα του 2016, θα ζωντανέψει ένα βιβλίο για τα μικρούλια μου. Με τίτλο, *«Ένα Πάσχα και μισό!»* Με ηρωίδα την αγαπημένη στα παιδιά, την άτακτη μαγισσούλα, Λαλαμπρίνα.
Και τον Μάιο του 2016, θα βρεθεί στα ράφια των βιβλιοπωλείων από τις εκδόσεις Ψυχογιός, το καινούργιο μου μυθιστόρημα, το ενδέκατο στη σειρά. Έχει τίτλο, *«Δυο φιλιά για την Αμέλια»*. Είναι ένα μυθιστόρημα που ταξιδεύει στη ζωή μιας ηθοποιού. Μιλάει για μια γυναίκα με βιολετιά μάτια, που λάτρεψε όλη Ελλάδα. Για μια γυναίκα με ένα αστείρευτο υποκριτικό ταλέντο. Που αγαπούσε όμως μόνο τον εαυτό της…

Βιογραφία Ρένας Ρώσση - Ζαΐρη:

Η **Ρένα Ρώσση – Ζαΐρη** γεννήθηκε στην Αθήνα, μέσα στα βιβλία. Είναι κόρη του Νικόλαου Ρώσση, των ομώνυμων εκδόσεων, ενώ παππούς της ήταν ο επιφανής φιλόλογος και συγγραφέας Ιωάννης Θ. Ρώσσης. Αποφοίτησε από το Αμερικανικό Κολέγιο Θηλέων Αγίας Παρασκευής, τη Σχολή Νηπιαγωγών Αθηνών και το London Montessori Centre. Εργάστηκε ως νηπιαγωγός για δεκαέξι χρόνια, αλλά και ως υπεύθυνη έκδοσης σε πολλούς εκδοτικούς οίκους. Έχει γράψει 10 μυθιστορήματα για ενηλίκους, πάνω από 150 παιδικά βιβλία, δικά της και διασκευές, και έχει μεταφράσει 1500 βιβλία παιδικής και εφηβικής λογοτεχνίας. Για την προσφορά της στην παιδική λογοτεχνία και το μεταφραστικό της έργο, έχει τιμηθεί δύο φορές με τον Έπαινο της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς και με το Βραβείο της Ελληνικής Εταιρείας Μεταφραστών Λογοτεχνίας. Το 2002 το όνομά της ανεγράφη στον Τιμητικό Πίνακα της IBBY (INTERNATIONAL BOARD ON BOOKS FOR YOUNG PEOPLE). Το 2015 της απενεμήθη το Βραβείο Λογοτεχνίας από τον Όμιλο Γυναικών Πειραιά «Εξάλειπτρον» για το συγγραφικό της έργο, σε συνδυασμό με τη μεγάλη απήχησή του και τη διαδραστική της σχέση με τους αναγνώστες της, καθώς και το βραβείο κοινού των βιβλιοπωλείων PUBLIC, στην κατηγορία 'Ο ΠΙΟ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ', για το μυθιστόρημά της, *«Δίδυμα Φεγγάρια»*. Έχει εμφανιστεί σε πολλές τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές. Όλα τα βιβλία της, ενηλίκων και παιδικά, κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά.

Βιβλιογραφία Ρένας Ρώσση – Ζαΐρη:

«ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 608
Τιμή: 16,92 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

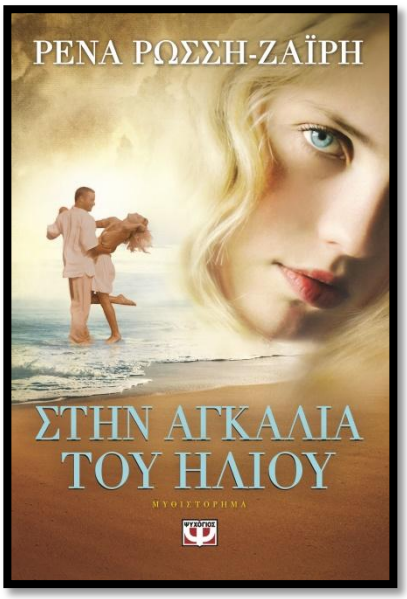

«Άκουσα σειρήνες να ουρλιάζουν. Το φώτα τους με τύφλωσαν. Περιπολικά σταμάτησαν απότομα κοντά μου. Τα φρένα τους στρίγκλισαν. Προσπάθησα να βρω μια διέξοδο, να ξεφύγω. Άρχισα να τρέχω. Προς το πουθενά, προς το σκοτάδι. Έστριψα σε ένα στενό, δίπλα στο ξενοδοχείο. Και συνέχισα να τρέχω. Όταν πίστεψα πως τα είχα καταφέρει, όταν σταμάτησα να πάρω μια ανάσα, κάποιος με άρπαξε άγρια από το μπράτσο. «Αστυνομία! Ψηλά τα χέρια! Συλλαμβάνεσαι!» μου φώναξε. Γύρισα προς το μέρος του αλαφιασμένη. Ήταν ο Νικόλας! Ο άντρας που αγαπούσα. Ο άντρας που μου είχε ζητήσει να γίνω γυναίκα του. Κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι. Και με σημάδευε.

Η Βαλέρια είναι κλέφτρα. Ένας θηλυκός Ρομπέν των Δασών.
Ο Νικόλας είναι αστυνομικός. Ανάμεσά τους φουντώνει ένας έρωτας φωτιά· σε ένα μυθιστόρημα γεμάτο ανατροπές που χορεύει πεντοζάλι, ανάμεσα στην αλήθεια και τη φαντασία, στο παρόν και το παρελθόν· στον έρωτα μιας Κρητικοπούλας κι ενός Γερμανού, στα χρόνια του πολέμου. Και ταξιδεύει με το Οριάν Εξπρές της καρδιάς μας στην αγκαλιά του ήλιου. Γιατί τη ζωή μας τη ζούμε στις πιο μικρές ευτυχισμένες μας στιγμές. Και γιατί αξίζει να γίνουμε ήλιοι για να φωτίσουμε τους σβησμένους ήλιους των άλλων...»

«ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 352
Τιμή: 14,94 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Ήταν μονάχα δεκαέξι χρονών όταν έμεινε έγκυος. Κατά λάθος. Όσο κι αν την πίεσαν να κάνει έκτρωση, κατάφερε να κρατήσει το μωρό της. Μόνο που γεννήθηκε νεκρό.

Παντρεύτηκε, γιατί έτσι έπρεπε. Τον άντρα που ήθελαν οι γονείς της. Χρόνια αργότερα ο άντρας της τα έφτιαξε με μια μικρούλα. Της ζήτησε διαζύγιο.

Αφοσιώθηκε στην καριέρα της, έγινε πετυχημένη συγγραφέας, ένα βιβλίο της έγινε σίριαλ. Και τότε, για πρώτη φορά στη ζωή της, ερωτεύτηκε. Παράφορα. Έναν άντρα μικρότερό της. Λάθος της. Γιατί προδόθηκε για δεύτερη φορά.

Κι όταν κατάφερε να σταθεί στα πόδια της, τότε ήταν που έμαθε όλη την αλήθεια. Μια αλήθεια ανελέητη, μια αλήθεια που ήταν αδύνατον να την πιστέψει. Γιατί αν την πίστευε...»

«ΔΙΔΥΜΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 592
Τιμή: 16,92 €

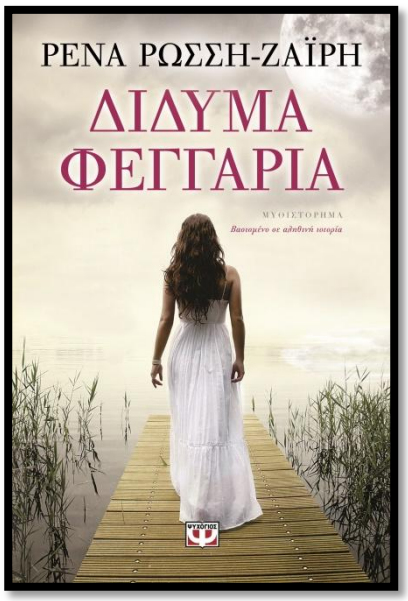

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«...Κι ύστερα έκλεισε τα χέρια του γύρω μου κι ύστερα βυθίστηκα στην αγκαλιά του άντρα που αγαπούσα. Το χαμόγελό του έγινε ένα με το τρέμουλο της καρδιάς μου. Κι ύστερα θόλωσαν τα μάτια μου από τη γλύκα του σμιξίματός μας. Ακόμα και το φεγγάρι θολό μού φάνταζε. Ήταν εκείνη η ώρα η παραδεισένια. Η ώρα που τα δυο κορμιά μας έγιναν ένα. Ο Ανδρέας μού έλεγε πως με αγαπούσε. Και το ολόγιομο φεγγάρι άκουσε τα λόγια του, έγινε κατακόκκινο από χαρά κι έγειρε για να δροσιστεί στο κανάλι του γλυκού νερού που λίμναζε ανάμεσα στους καλαμιώνες. Το άκουσα στ' αλήθεια να αναστενάζει από ευτυχία. Το κοίταξα πώς έλαμπε ψηλά στον ουρανό. Το κοίταξα πώς λουζόταν στο νερό δίπλα μου. Ήταν ευλογημένη εκείνη η νύχτα. Η νύχτα με τα δίδυμα φεγγάρια...
Ένας πρίγκιπας. Ένα άσπρο άλογο. Μια νύχτα με δίδυμα φεγγάρια, που ανάσαινε την ομορφιά της Κερκίνης. Κι η Αλίκη φέρνει στον κόσμο δύο δίδυμα κοριτσάκια. Μόνο που αναγκάζεται να πουλήσει το ένα της παιδί...
Η Αγάπη και η Ελισάβετ μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό. Μεγαλώνουν χωρίς να ξέρουν την ύπαρξη η μια της άλλης. Μέχρι που οι ζωές τους μπλέκονται αδυσώπητα.
Ένα μυθιστόρημα για τον έρωτα, την αναπνοή του Θεού πάνω στη γη. Μια ιστορία βασισμένη σε αληθινά γεγονότα, που χορεύει ανάμεσα στο όνειρο και την αλήθεια, προσπαθώντας να κεντήσει την ίδια την αγάπη.»

«Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΑΛΩΜΗΣ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 344
Τιμή: 14,94 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Η Έλλη αγαπάει έναν άντρα που δεν πρέπει, κάνει παιδί μαζί του, παλεύει για την ευτυχία της με νύχια και με δόντια.

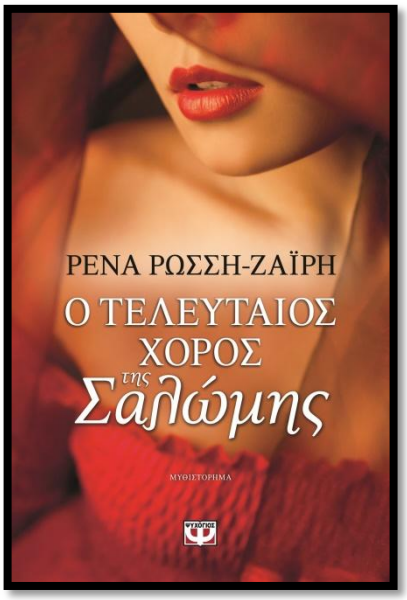

Η Ναταλία προσπαθεί να ανακαλύψει θαμμένα μυστικά, χωρίς να ξέρει πως κάποιοι έχουν ορκιστεί να την καταστρέψουν.
Η Δήμητρα τα παίζει όλα για όλα. Είναι σκέτος πειρασμός, ένα θηλυκό γεμάτο σεξουαλικότητα που ξετρελαίνει τους άντρες, μια σύγχρονη εκδοχή της Σαλώμης.
Ο Δημήτρης, αξιοπρεπής δικηγόρος, καλός οικογενειάρχης, για τα μάτια του κόσμου βέβαια.
Ο Νικόλας, καλοσυνάτος ψυχολόγος, που ενδιαφέρεται για τα προβλήματα της αγαπημένης του.
Ο Άρης, άβουλος, υπάκουος γιος ενός πατέρα δυνάστη. Όταν ξυπνάει, είναι ήδη αργά.
Ο Ανέστης, σκληρός και πρωτόγονος. Διεκδικεί, ό,τι δεν του ανήκει με τη βία.
Επτά πρόσωπα ζητούν λύτρωση, σε μια ιστορία για τις ανθρώπινες σχέσεις, που σμίγει το χτες με το σήμερα, γεμάτη χαρά και πόνο, αλήθειες και ψέματα, ίντριγκες και πάθη, όπως η ίδια ζωή.
Ένα μυθιστόρημα για τον έρωτα και την απιστία, επτά ζωές που γίνονται ένα κουβάρι, επτά πέπλα που λικνίζονται στο παρόν και στο παρελθόν, στον παράδεισο και στην κόλαση, χορεύοντας στον ρυθμό της Σαλώμης...»

«ΑΡΩΜΑ ΒΑΝΙΛΙΑΣ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 592
Τιμή: 15,93 €

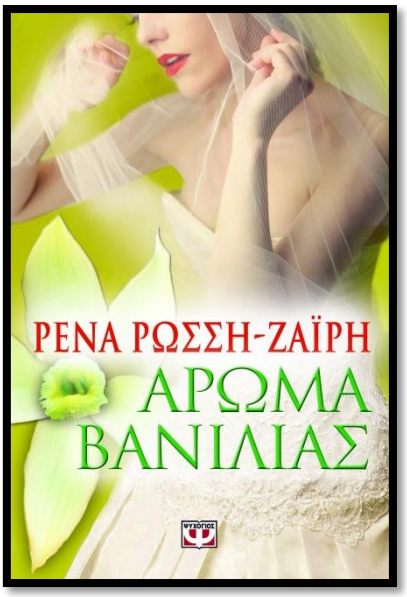

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Έσκιζε το πλεούμενό μας τα ήρεμα νερά κι αφήναμε νύχτα το λιμάνι, σαν κλέφτες της αγάπης, σαν εραστές του ονείρου. Λαμπερά αστεράκια πάνω στη γη, τα φώτα του νησιού πίσω μας, κι εμείς μυρίζαμε το θαλασσινό αεράκι που γινόταν ένα με τα κύτταρά μας, κι εμείς γευόμασταν το φιλί μας, που θύμιζε αλμύρα κι ατόφιο χρυσάφι. Ναι. Έτσι. Έτσι. Είναι πανέμορφη η ζωή. Ουράνια ρόδα του λούνα παρκ, θαλασσινό καραβάκι του έρωτα...
Η Άρτεμη, το παιδί με το γρατσουνισμένο γόνατο, «χάνεται» ανάμεσα στους Μικρούς Αγγέλους, παρέα με μια Ελλάδα που αναζητάει την ταυτότητά της. Κι ύστερα... ένας βράχος του Σαρωνικού, η Ύδρα, ένας μελαχρινός Μικρός Πρίγκιπας. Άρωμα λεμονανθού σε ένα νησί πνιγμένο στα πεύκα. Γκαράμ Μασάλα και σαφράν, ένα αγόρι από τις μακρινές Ινδίες. Η μυρωδιά της μαγευτικής υγρασίας, η λίμνη των Ιωαννίνων. Ο κλέφτης της αγάπης, η αλμύρα του Αιγαίου. Όλα όσα χρειάζεται για να ταξιδέψει στην Πάτμο, το Νησί της Αποκάλυψης...
Ένα μυθιστόρημα που ανακατεύει μυρωδιές και γεύσεις, χαϊδεύει υλικά, ξυπνάει μνήμες και προσφέρει ό,τι πολυτιμότερο· την αγάπη.»

«ΜΙΚΡΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 592
Τιμή: 15,93 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Η Νεφέλη τρέχει ξυπόλυτη σε παραλίες γεμάτες πεύκα και καθάρια νερά, με ένα χρυσό κουρέλι στα κατακόκκινα μαλλιά της. Μοιάζει πικρή και γλυκιά σαν σοκολάτα, αλλάζει χίλιες μορφές, άλλοτε δυνατή κι άλλοτε ευαίσθητη, μαγεύει...
Η Άρτεμη λούζεται από τον ήλιο, αντικρίζει τη θάλασσα και τα λουλούδια, είναι ευτυχισμένη. Ευωδιάζει βανίλια, ένα μικρό παιδί στη Χώρα των Θαυμάτων, τρυφερό, ευάλωτο, τρωτό. Η Μιρέλλα μοσχοβολάει κανέλα. Απέραντος εγωισμός και γοητεία. Ζωηρή, χαδιάρα, χορεύει παρέα με την οργή και τις ενοχές της για μια μυστηριώδη δολοφονία. Τρεις μικροί άγγελοι που ανασαίνουν παρέα. Παράλληλες ζωές και συνάμα τόσο διαφορετικές, που τις καθορίζει, άθελά του, ένα αγόρι με μια κιθάρα, ο Άγγελος. Μια ιστορία πλημμυρισμένη με ήχους και μυρωδιές, που προσπαθεί να ανακαλύψει την κλεισμένη στη χούφτα μας ευτυχία, σε μια Ελλάδα που άλλοτε μας κανακεύει κι άλλοτε μας πληγώνει...»

«ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΡΑΛΛΙ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 568
Τιμή: 15,93 €

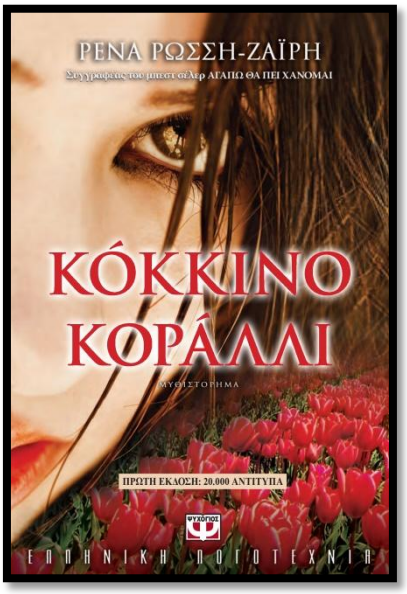

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Στο βάζο με τα ψεύτικα τριαντάφυλλα υπάρχει ένα κουτάκι. Μέσα στο κουτάκι έχω φυλάξει μια καρδιά από κοράλλι. Τη φορούσε η γυναίκα μου. Θέλω να την πάρεις εσύ. Θέλω να τη φοράς εσύ... για να με θυμάσαι...
Ο Δημήτρης είναι αστυνομικός και ζει στη Σαντορίνη, προσπαθώντας να ξεχάσει τη χαμένη του αγάπη και να φτιάξει και πάλι τη ζωή του. Η Αλεξία είναι ιδιόρρυθμη, παραβατική, απροσάρμοστη, απείθαρχη. Μέχρι που η ζωή την αναγκάζει να κοιτάξει κατάματα την αλήθεια. Η Μελίνα, που μεγάλωσε χωρίς μητέρα, είναι τρυφερή κι αθώα, και ονειρεύεται την πραγματική αγάπη. Ο Οδυσσέας, πλασμένος με τη στόφα του ήρωα, παλεύει για τα ιδανικά του,

ψάχνοντας απεγνωσμένα την Ιθάκη του. Τέσσερις ήρωες που μπλέκονται ανάμεσα σε ιστούς αράχνης καμωμένους από ψέματα και παλεύουν για να ξεφύγουν αναζητώντας το κόκκινο κοράλλι της καρδιάς τους. Ριζώνει, άραγε, η αγάπη χωρίς την αλήθεια;»

«ΑΓΑΠΩ ΘΑ ΠΕΙ ΧΑΝΟΜΑΙ»
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 536
Τιμή: 15,93 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Η Αλεξάνδρα, η Μαρίνα και η Ελίνα μεγαλώνουν σε ένα αρχοντικό όπου βασιλεύει η αδιαφορία. Έχουν τα πάντα αλλά τους λείπει το πιο βασικό: η αγάπη. Ακολουθούν το πεπρωμένο τους, ερωτεύονται με πάθος, χωρίζουν. Ταξιδεύουν παρέα με τα περιστέρια της καρδιάς τους στο απέραντο γαλάζιο του Αιγαίου και στην Καλντέρα της Σαντορίνης, πετούν πάνω από τις πλατείες της Φλωρεντίας, χορεύουν με τον ήλιο της ερήμου στη χλιδή των Αραβικών Εμιράτων, προσπαθούν με πείσμα να ανακαλύψουν τι θα πει «σ' αγαπώ». Σε μια παράλληλη διαδρομή, παρών είναι και ο Δημήτρης, που σμίγει μυστικά με αλήθειες τραγικές, μπλεγμένος εν αγνοία του στον ίδιο οικογενειακό ιστό. Τέσσερις ήρωες που ερωτεύονται, πονούν, χαίρονται, συγκρούονται, αναρωτιούνται ως πού μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος που αγαπάει. Ίσως και μέχρι το φόνο; Είναι ποτέ δυνατόν; Έχει, άραγε, όρια η αγάπη;»